

JULHÄLSNINGEN 2014

*God Jul &
Gott Nytt År*

INNEHÅLL

JULHÄLSNINGEN 2014

UPPLANDS FORDONSHISTORIKER

3	ORDFÖRANDE HAR ORDET Jerry Däversjö
4	SNÖSVÄNGEN Stig Larsson
6	VINTERRALLYT Rolf Wallén
8	VINTERVURPAN Gunnar Flodén
9	CYKELHANDLAREN I TUNABACKAR Gunnar Flodén
10	UPPLANDSRUNDAN Stig Larsson
12	SOMMAREN MAN HELST VILL GLÖMMA Stig Larsson
14	FOLKHEMMETS BENSINCYKLAR Gunnar Flodén
16	SANDÖNS FLAKMOPPAR Gunnar Flodén
17	HÖSTMARKNAD VID EKEBYBODA Gunnar Flodén
18	MEDLEMSDAG I VIKSTA Gunnar Flodén
19	TJURIG Ö-MOPPE Gunnar Flodén
20	MARKNADSRESAN TILL ESKILSTUNA Stig Larsson
22	SMÅSVÄNGEN Stig Larsson
23	DEN MYSTISKA BÅTVAGNEN Rolf Wallén
24	VETERANBILSTRÄFF I GOTTRÖRA Stig Larsson
25	DAGLIGBILSRALLY Stig Larsson
26	NYÅRSRACE Gunnar Flodén

Omslagsbilden:

Riksspelmannen Leif Alpsjö spelar på sin nyckelharpa tillsammans med en BM-Viktor Bolinder-Munktel-traktor från 1957.

Tryck: SLU Service, Uppsala 2014

www.upplandsfordonshistoriker.se

2014 – fort och roligt

ÅRET HAR GÅTT FORT när man haft roligt. Årsmötet var även i år i Vaksala kyrkocentrum den 11/2 med 29 medlemmar. Vi sökte redan då någon som kan fortsätta med marknaden efter Sören Palm, men det blev tyst. Årsmötet fortsatte med sedvanliga val av ledamöter. Janne Widegren, Torbjörn Stål (bara som medlemsansvarig), Erland Skytte, Tage Karlsson och Conny Wallin har slutat. Till sekreterare blev Annika Malmström vald och Åke Malmström blev vald till suppleant.

Vi har haft 5 styrelsemöten under året och skickat ut 8 medlemsbrev om vad som händer i klubben mm.

Årets Hågamarknad var den 10 maj som vanligt vid Stickans garage och verkstad med ett antal säljare och köpare och kaffe, bullar och kakor som klubben bjöd

på. Tack Stickan och medhjälpare för att det blir en marknad varje år.

Upplandsrundan anordnades även i år av Annika och Åke Malmström samt Anders Törner i ett varmt och soligt väder med start och mål vid Ramsta skola. Färden gick på fina vägar söder om väg 55 med besök vid Wiks och Hammarskogs slott. Vann gjorde Anders Eriksson, som tvåa Pelle Leonardsson och trea Lars-Erik Jansson. Jag själv kom på sjätte plats. Tack till Annika, Åke och Anders för ännu en fin Upplandsruna.

I början på juli var det dags för Tobbes hemliga utflykt med start på Sjötorget i Östhammar.

Tack Tobbe för dina insatser under åren för klubbens medlemmar.

I augusti var jag uppe och åkte Häl-

singesvängen med SAAB 96, med start och mål i Lörstrand söder om Järvsö. Det var vackra vägar väster om väg 83 som går via Bollnäs, Järvsö, Ljusdal. Det var vägar med en fantastisk utsikt över Ljusnans dalgång. I mål serverades det pärgrot med fläsk och lingon, en rätt från området. Gott.

I september var det dags för vår egen marknad i Ekebyboda. Det var tur med vädret även i år med 307 säljare och 8000–9000 köpare och fullt på finbilspareringen. Sören hade även i år hjudit in förare att med sina Fordbilar visa upp dom t o m 1970 års modeller. Det var väldigt fint uppställt. Det var Sören och Evas sista marknad. Klubben tackar för åren ni ställt upp. Klubben tackar även alla funktionärer som jobbat på marknaden under åren. Vi jobbar på att bilda en kommitté för att rädda marknaden kvar i Uppsala.

Lördagen den 20 september steg vi (53 st.) ombord på Högbergs tvåvåningsbuss för färd till den vackra staden Eskilstuna. Där på Roxy café fick vi kaffe med en smörgås. Sedan till stadsmuseet, därefter till Munktells museum där vi åt en väldigt god lunch i en av hallarna, omringade av gamla maskiner. Jag hade även hjudit med vår webbmaster Carola Pettersson och hennes make Lars på lunchen, för Carolas fina arbete med hemsidan. De bor i Eskilstuna.

Höstens dagligbiltrally lördagen den 11/9 startades och hade målgång i Månkarbo. Förra årets vinnare var Östen Larsson, men han avled i våras, så Östens sambo Inger Edvardsson hade knåpat ihop en väldigt trevlig vägsträcka med många kluriga frågor (24 stycken) och ett stort prisbord och kaffe vid start och målgång. Vann gjorde Christer Blom, tvåa kom Jerry Däversjö och trea Birgitta Sjöström. Tack Inger för ett fint rally.

Året avslutas med Luciakaffe på Vaksala kyrkocentrum tisdagen den 9 december kl. 18.00. ■

JERRY DÄVERSJÖ, ORDFÖRANDE

Is- och saltfria vägar

Lördagen den 25 januari gick snösvängen av stapeln med start och mål vid MHS klubblokal i Täby. Några minusgrader och även ett mindre snötäcke på marken gjorde att känslan för att det var riktig vinter infanns sig hos rallydeltagarna.

OTROLIGT NOG var gatorna och vägarna i stort sett torra och fria från vägsalt. Samling klockan 9.00 i MHS lokalen. Där hämtades startkort och vägbeskrivning för dagen rally. Fika serverades med stora fat av härliga smörgåsar som serveringspersonalen hade brett.

När fatens innehåll minskade ökade magarnas omkrets på rallydeltagarna.

När alla var nöjda och belåtna var det dags att gå ut till parkeringen för att dekorera bilen med startnumret.

Första start var klockan 10.00 och första kontrollen var redan vid utfarten av MHS parkering. Rallyts ”obligatoriska” utslagsfråga och skiljeprov kom denna gång först på dagordningen i stället för sist som är brukligt. Rickard Jonsson stod vid utfarten och ville veta hur många träd det fanns i allén från Slottsgrindarna vid Djurholmsvägen och hela vägen in och förbi MHS lokalen. Nog så klurigt. Det blev stor variation på svaren han fick från något 10-tal träd till drygt 200. Rätt svar var 98 träd. Första kontrollen var avklarad och nu gick färden ut genom Slottsgrindarna västerut på Djurholmsvägen till Strandvägen där färden gick utefter strandkanten på Framnäsvisken. På denna sträcka av rallyt bjöds rallydeltagarna på mycket vackra vyer och attraktiva sjötomter som var bebyggda med ”lyxiga och nobla” hus.

Efter ca 1 kilometers färd vek vi av mot Danderyd och Sollentuna. Nu blev det en tur ut på landsbygden. I trakterna av Skålhamra och Gällsta passerades på krokiga och fina vintervägar för att så småning om åter vända kylaren mot

Täby och målgång. Banan var ca 8 mil och innehöll 6 bemannade kontroller. 54 ekipage hade infunnit sig till start.

Några fick ”lite tekniska problem” och nådde inte målet för egen maskin. Dock inga dikeskörningar detta år. Som vanligt var det varierande bilmärken och årsmodeller. Göran Malmström Täby Ford V8 Tudor1936 och Klas Malmström Ford V8 Tudor 1937 deltog med dagens äldsta fordon. Johan Johansson Rönninge Chevrolet Blazer 1991 års modell med monterat schaktblad i fronten var dagens ”nybil”. Där fanns även Saabar både tvåtakt och V4:or, Audi Ouattro, Lincoln, Cadillac Coupé De-wille. Ulf Sander, Segeltorp, kom med sin GMC militärbil en riktig bamsebil.

Många vill delta i rallyn men få vill ställa upp och hjälpa till.

Bristen på frivilliga som hjälper till att arrangera rallyn är stort och det är ett problem för många klubbar, så även för MHS. Skall ett rally genomföras med bemannade kontroller behövs det många funktionärer. För att göra det hela enklare har man inte bemannade kontroller utan kontrollerna består av frågeformulär placerade på lämpliga ställen utefter rallyslingan.

Dagens rally kommitté var Rickard Jonsson, Stig-Ove Olovsson, Hasse Nilsson, Per Niklasson. Dataansvarig och po-ängräknare var Nicholas Melin, Gunilla Forsman m.fl.

Årets snösväng var välarrangerad och hade en mycket bra vägbeskrivning (roadbok) och fina rallyintervägar och som vanligt kluriga frågor, som det skall vara i ett veteranrally. ■

Hur många träd finns det i allén vid Djurholmsvägen? Ett 10-tal eller kanske 200?

Närmast kameran en välputsad Ford V8 Tudor 1937 års modell med vita däcksidor och dubbla dimljus i fronten. Radioantenn på höger sida skvallrar om att den även är utrustad med radio. Ägare Klas Malmström, Täby.

RESULTAT – DE TRE BÄSTA	
1:a	Christer Hörstam Julita, MGA 1600, 1960. 42 poäng
2:a	Stig Larsson Knivsta, Opel Kadett, 1975. 39 poäng
3:a	Kurt Gustavsson Dalarö, Peugeot 204, 1968. 39 poäng

Johan Johansson Rönninge ställde upp med en Chevrolet Blazer 1991 med monterat schaktblad i fall Kung Bore skulle ställa till det under rallyt.

Ett något vilset äventyr

Det var en mulen och disig februarisöndag med duggregn hängande i luften.

Temperaturen var nära noll och vägarna var småhala.

STRAX FÖRE klockan 8 på morgonen kom Stig Larsson brummande med sin röda Kadett och hämtade mej. Ljuddämparinsatsen hade blåst ut tidigare så nu lät Kadetten som en riktig rallybil.

Vi styrde iväg mot Sollentuna och "MC Collection" där rallydeltagarna skulle samlas. Arrangör var MCHK:s Stockholmsavdelning som i år, förutom tvåhjulingar, även inbjudit äldre fyrehjuliga fordon till rallyt.

I god tid före klockan 9, som var samlingstiden, anlände vi. Nackdelen med att vara ute i god tid är att man får hjälpa de som kommer med motorcyklarna på släpkärror med avlastningen.

Då vi fått alla papper med instruktioner och beskrivning av rallyslingan fanns tid över att besvara den första frågan. Det var en hemlig låda som var så hemlig att vi bara kände igen 3 av de 10 sakerna i den.

Efter ett kort förarmöte startade de första deltagarna som var ett gäng mopedåkare av äldre modell på både fordon och förare. Strax efter dem stack vi iväg med baktanken att kunna följa deras röksignaler och tvåtaktslukt och därigenom lätt hitta kontrollerna. Men där fick vi tji. Duggregnet hade blivit intensivare och övergått i snöglopp så vi måste stänga alla fönster på bilen och därmed försvann alla luktpår. Men vi hade ju "roadbooken" så det skulle nog ordna sej ändå.

Jag var ju ingen van kartläsare och inte heller van vid att läsa den här typen av "roadbook" så jag anade att svårigheter skulle uppstå. På rallyspråk

heter ju vägbeskrivningen "noter" och eftersom jag är fullständigt omusikalisk och heller inte kan noter så får vi skylla på det att det blev som det blev. Vi hade inte hunnit köra mer än 100 meter innan vi var vilse. Huvudspåret var tappat hade nog Leif GW Persson sagt. Nu var inte

det hela världen för så länge man är inom urbaniserat område är det bara att runda nästa rondell, köra tillbaka till utgångspunkten och börja om. Det gällde bara att hålla en järnhård mask när de ostartade upptäckte fadäsen.

Nu gick det i alla bättre och vi kom ut

Matkontroll ute på banan där varm korv serverades

”Kocken” Uno Walter serverar ärtsoppa vid målet

på landet norr om Sollentuna. Kadetten brummade på och jag försökte överrösta surret från motor och vindrutetorkare med mina vägvisningar som fungerade bra tills en ny rondell dök upp. Där gjorde jag ett nytt kardinalfel och vi styrde iväg halvvägs till Upplands Väsby innan vi förstod att det var fel väg. Till och med hästarna i hagarna intill vägen tittade förvånat på oss och undrade nog vad vi gjorde där.

Första kontrollen skulle ju dykt upp strax efter rondellen om vi kört rätt. Tillbakafärd igen och nu kom vi lyckligt fram till kontroll 1. Svåra frågor men vi gissade nog rätt på några. Kontroll 2 var en matkontroll med varmkorv och bröd och den hittade vi lyckligtvis. Efter denna del av rallyt som vi får kalla lärlingsuppgift för mej gick resten som en dans. Årligt talat blev väl svarandet på frågorna på de fyra återstående

kontrollerna ingen dans på rosor men vi gjorde i alla fall så gott vi kunde. Vi hade t.ex. inte läst på vad Mälaren hette på fornordiska.

Tillbaka vid målet, ”MC Collection”, fanns gott om tid att inmundiga ärtsoppa med ostsmörgås samt att bese alla fina maskiner som fanns i samlingen. Temat för årets collection var racermaskiner och italienska motorcyklar.

Placeringen i rallyt för oss ”rallyrävar” från Knivsta blev någonstans i mitten av de c:a 25 startande och som pris fick vi en tårta att dela på. Trots våra felnavigeringar var vi nog snabbast av alla i rallyt tack vare Stickans skickliga rattande av Kadetten på de ishala vägarna. ■

”Vi hade inte hunnit köra mer än 100 meter innan vi var vilse. ”

På halkfria stadsgator

”En slank han hit, en slank han dit och en slank han ner i diket” var inget som deltagarna i årets Vintervurpa behövde frukta. För tionde gången arrangerade Automobilhistoriska klubben, Upplandssektionen en Vintervurpa för gamla veteranmopeder på Uppsalas gator.

FÖRRA LÖRDAGENS mopedmanifestation, som hade start och mål vid Yrkesplugget på Kungsgatan, hade samlat nära 70 rökande och rullande tvåtaktsklenoder som bjöds på snö- och halkfria stadsgator. En av dem var Johan Lindersson från Björklinge som styrde en orenoverad Fram Solifer-moped från 1962 som endast haft två ägare före honom.

– Idag var det vår i luften, vid ett annat tillfälle var det 27 grader kallt som då krävdes dubbla långkalsonger, säger

Johan Lindersson om det minnet.

Börje Claesson från Gottsunda tvingades skjuta sin gamla remdrivna Husqvarnamoped uppför den tuffa Slottsbacken.

– Den orkar inte hela vägen upp, men nerför går det undan, säger Börje Claesson som är en luttrad veteranmopedist

”Rysen kommer!”, fast med Thomas Högberg från Uppsala på mopedsadeln.

– Den här mopeden är från forna Sovjetunionen på 1980-talet. ”ZID-

50” heter mopeden som är tillverkad i en vapenfabrik som också tillverkade tvåhjuliga motorfordon, berättar Thomas Högberg innan mopedkaravanen rullar vidare mot slutmålet.

Där kunde arrangörsansvarige Thomas Carlsson glatt konstatera att årets Vintervurpa i det närmaste var befriad från svårare incidenter.

– Bara några punkteringar och ett motorremsbrott, inte mycket att orda om, summerade Thomas Carlsson. ■

Ettans växel och full gas mot slottet!

Thomas Högbergs ryska moped ”ZID-50” från 80-talet.

Glada Vintervurpsåkare, garanterat halkfritt före.

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

Tillbaka till 50-talet

Plötsligt känns det som att ta ett steg in i 1950-talet igen, som hos den lokala cykelhandlaren i kvarteret. En sådan finner man i cykelentusiasten Thomas Gray som gärna tar hand om trampcyklar från förra seklet i sin charmiga cykelverkstad i Tunabackar i Uppsala.

SMAKFULLT och med god tidstypisk känsla har Thomas tillsammans med fästmon Bibbi Wahlström iordningställt en cykelbutik med verkstad som andas 1900-tal och främst 1950-tal.

– Min dröm var att bo i Tuna Backar och att öppna en cykelverkstad här, det infriades i oktober 2012, berättar Thomas.

Det påstås att när Gunnar Leche, Uppsalas store stadsarkitekt första delen av 1900-talet, ritade Tuna Backar menade han att det skulle finnas en cykelverkstad här i huset där nu Thomas huserar med sina cyklar.

Det är få plaster i landet som är så cykeltätt som i ”Cykelsala” vilket gjorde att arkitekt Leche tidigt insåg behovet av ”närodlade” cykelverkstäder.

Men det började kämpigt för Bibbi och Thomas då de övertog en hårt nergången lokal, allt var utplockat och det fanns ingen elström.

– Men vi blev lyckligtvis oerhört väl uppbackade av Uppsalahem som hjälpte till med elströmen och målarfärg till den gamla cykellokalen. De ville verkligen försäkra sig om att vi skulle hålla kvar traditionen och bevara en cykelverkstad här i det K-märkta huset. Det får inte bli någon pizzeria eller thaimassage här, sa de till Thomas.

Vi vill återskapa en 1950-talskänsla, känna själen från mitten av förra seklet.

– Detaljer är viktiga, de ska vara kopplade till cyklar och teknik. Besökarna ska känna igen sig från sin egen barndom. Viktigt är också att det är rent och snyggt, ordning och reda signalerar att det är kvalitét på jobben, menar Thomas Gray. Och försätter:

– Kunderna får gärna kika in i 50-talsköket och kontoret, här finns inga hemligheter.

Efter ett första jobbigt nystartår pekar allt nu uppåt. Nära på varje helg ger sig Thomas och Bibbi ut på pryljakt av gamla genuina saker som passar in i verkstaden. Det är på loppis och på auktioner som de hämtar hem sina passande fynd.

Hos Tuna Backars cykelverkstad hittar man både nya och begagnade cyklar.

– Jag skulle kunna sälja ännu flera begagnade cyklar om jag hann med, säger Thomas.

I verkstaden renoveras alla trampcyklar och nav från 1920-talet och framåt.

– Jag är en av få cykelhandlare i stan som renoverar tvåväxlade Duomaticnav som är lite speciella och lite lynniga att ta sig an, säger Thomas.

Cykelentusiasten i Tuna Backar läm-

nar inget åt slumpen.

– Jag lägger stor vikt vid att renovera cyklarna på ett riktigt sätt. Inte bara att torka av dem, säger Thomas.

Det lämnas inte ut någon begagnad cykel till kunden utan att den har plockats ner och byggts upp igen från grunden. Alla slitdelar byts ut. Kedja och krans, däck och slang samt vajrar. Vid behov åtgärdas också vevkrans- och navrenovering.

– Men allt som är ”Cykel på köpet” och mountainbike hamnar i soptunnan, säger Thomas bestämt och tillägger:

– Cyklar från förra seklet är tveklöst av mycket bättre kvalitét, typ ”mormorscyklar”. Det är ekonomiskt försvarbart att kosta på en sådan cykel, menar Thomas Gray.

Hos cykelhandlaren Thomas Gray blir man glad över det ömsinta omhändertagandet av haltande och trötta ”stålhästar”. ■

Rullator, Rally & Rover

På Sveriges Nationaldag den 6 juni 2014 gick UFH:s årliga veteranrally av stapeln. Start och mål var förlagda till Ramsta skola, beläget sydväst om Uppsala. Ett 50 tal bilar var anmälda.

MÄRKESFLORAN av bilar varierade stort men ingen mc var anmäld till start. Bland 30-talsbilarna var både Adler, Ford, Volvo med flera märken representerade.

Tar vi en titt på efterkrigsbilarna så varierade både bilmärken och storlekar. Minstingen var en liten Fiat 500 medan en trailerdragare av märket Peterbilt var rallyts "storhet". I USA är Peterbilt en vanligt förekommande truckdragare, som används till att korsa den Amerikanska kontinenten på vägar typ Road 66. Rallyledningen hade lagt en mycket trevlig slinga på 6,2 mil, med mycket fina rallyvägar i det försommarmånga Uppland.

Både slott och herresäten passerades och dagen till ära bjöd vår Herre på strålände solsken från en molnfrånklarblå himmel. Pilningen var perfekt utförd så karta och roadbok behövdes knappt användas. En vägbeskrivning i grova drag. Start och mål vid Ramsta skola där Åke Bjärkelöv var starter. Färden gick mot Hagby kyrka förbi Focksta gamla kvarn. Sulas MC passerades vidare till Balingsta för kontroll vid Wiiks Slott. Vidare till Hammarskogs herrgård där nästa kontroll var belägen Vid Upsala Näs kyrka var nästa kontroll. Lurbo, Stabby, Skärfälten och tillbaka till målet.

Alla kontroller var bemannade och varje kontroll innehöll sex frågor med mycket varierande innehåll. Det var allt från maträtter, mopeder, flyg, valutor mm. Rubriken "Rullator, Rally & Rover" gäller för undertecknas som tyvärr har fått använda rullatorn för

mycket. En "dubbel Mollbergare" ner för en trappa, när landningen på golvet var avslutad var vänster fotled bruten plus lite andra blesyrer. Jag hade anmält mig till Upplandsrundan vilket inte kunde fullföljas.

Jag har åkt många rallyn i sällskap med familjen Leornadsson från Gävle och när Pelle fick besked vad som hänt mig erbjöd han en plats i sin Rover för att få deltaga i rallyt. Olyckan inträffade den 23 april och till den 6 juni var jag så pass återställd att det inte var några problem att åka med. Vi hämtades vid farstutrappan av Pelle. För säkerhets skull hade jag kontrollerat med min läkare, som gav tillstånd att åka.

Det serverades kaffe och smörgås före start. När "kaffekalaset" var avklarad

var det dags att ge sig ut på rallyslingan. Då ville Rovern inte starta, ingen gnista på stiftet. Bilen var "stendöd". Det visade sig att tändspolen hade gett upp. Pelle hade dock en ny spole i bagaget så det var bara att skruva dit den nya och sedan var Rovern på väg.

Rallyledningen bestod av Åke Malmström med Lars G Törner som närmaste man. Bertil Tidenlund var mannen klurat ut alla frågor som skulle besvaras. Kontrollanterna på kontrollerna gjorde ett perfekt jobb och såg till att ingen köbildning förekom vid kontrollerna. En som verkligen gjort ett stort arbete i köket var Anita, som bredde alla goda smörgåsar till rallydeltagarna.

Rallyt gick så bra för vår del att det blev en plats på prispallen. ■

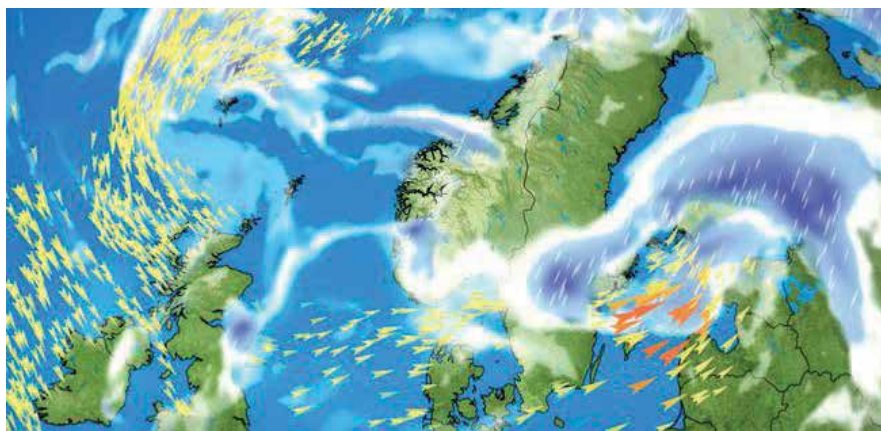
Segraren Anders Eriksson med ståtligt vandringspris och pokal.

Vad är det för fel här då? Expertis gör grundlig undersökning i en "helt död" Rover.

Vilken (skit)sommar!

Ingen har väl undgått att någon gång ha hört ordspråket att alla goda ting äro tre och det kanske stämmer. Så finns det de som påstår att en olycka kommer sällan ensam och det vill jag bekräfta att det slagit in under detta nådens år 2014.

NÄR VÄRSOLEN börjat att så smått och vägarna torkat upp kom DKW -38 ut ur vinteridet (garaget) efter sedvanlig service och ompysslande under de mörka och kyliga vintermånaderna. DKW:n startade snällt (som vanligt) efter dvalan i varmgaraget och det blev ett par mindre utflykter i grannskapet. Några längre utflykter och rallyn var inplanerade när solen värmt upp det Svenska landskapet.

Det är skönt att få känna den varma sommarvinden fläktande när man åker nedkabbat. Nu blev det inte som det var planerat denna sommar. Den 23 april var olyckan framme. Jag gjorde en kraschlandning i ett trapphus. Vid försök att resa mig upp gjorde det mycket ont i vänster fot.

Vid besöket på Akademiska sjukhuset i Uppsala röntgades foten och det visade sig att fotleden var bruten. Foten gipsades och det blev diverse sjukbesök så att åka DKW var inte att tänkbara. Den enda åknigen som förekom var i rullstolen

mellan sovrum, kök och vardagsrum. Min fru påstår att dörrkarmarna blivit betydligt bredare efter alla närkontakter med rullstolen.

När foten börjat bli lite läkt blev det turer med rollator i de närmsta kvarteren. När fotleden på vänsterben började bli "hyfsad" (långt ifrån bra) kom nästa olycka som medförde en knäskada på högerben. Visserligen inte så allvarlig som benbrott, men nog så besvärligt med ett värkande knä. Som om allt detta inte var nog, kom den riktiga kallduschen onsdagen den 30 juli.

Vi var i vår stuga i Tärnsjö, där jag är född och uppväxt. Där har vi vår lilla oas och min fru får där utlopp för sitt stora odlingsintresse. En granne från Knivsta ringde och talade om att Knivsta råkat ut för ett häftigt åskväder och skyfall. Han meddelade att vattnet stod upp till dörrhandtagen på garageportarna. Nu var det bara att åka hem för att undersöka förödelserna. Brandkåren hade

varit på plats och läns-pumpat när vi kom hem.

Jag konstaterade att vattnet nått upp till strax under instrumentbrädorna. Vid första anblicken trodde jag att båda bilarna var förlorade för all framtid. Nu efter många timmars saneringsarbete, särskilt med DKW:n började en strimma hopp finnas att det kanske går att rädda DKW:n. Även den andra bilen en Opel Kadett C är "under behandling efter konstens alla regler".

Efter allt jobb med rengöring av garaget, alla verktyg och maskiner som stått under vattnet åkte jag och min fru till stugan i Tärnsjö för att koppla av lite efter allt "skitjobb" i garaget. Vad hände då på lördagen, jo samma granne som ringt för 14 dagar sedan ringde igen och talade om att det åter var översvämning i garaget. Inte lika mycket som förra gången, men tillräckligt för att behöva göra saneringsarbete igen. Har drabbats av översvämning en gång tidigare, det var 1998. Den gången stod vattnet fem centimeter upp i golvet på bilarna. Det går inte att jämföra med årets katastrof.

Nu blir jag ju ängslig om väderleken kommande somrar kommer att medföra liknande skyfall. I så fall tors jag inte ställa bilarna i garaget i fortsättningen. Huset där jag bor är byggt 1954-55 med åtta garage under huset och med nerfart från gatan. Det blir katastrof om väderleken bjuder på sådana här skyfall i fortsättningen. ■

DKW:n uppbogserad på bärgaren. Det syns bakom bilen att vattnet runnit ut genom avgasröret.

De som tog hand om DKW:n med de svåra fuktskadorna är från vänster Daniel Mineur – ”bossen” själv, Johan Hellenius och Carina Andersson. Utanför verkstaden så fick DKW;n sällskap av en Ferrari 430-07 som väntade på service.

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

På klassisk mark

Den gamla kulturbyn vid Ekeby by en mil väster om Uppsala fick vara värd för de klassiska 98-kubiksmotorcyklarna i lördags.

Lättviktsägaren av en chokladbrun Husqvarna 98-kubikare från 1938, ”Stickan” Bernström 82 år, har vistats här sedan barnsben och är dagens ciceron.

– JAG VAR BARA TVÅ ÅR i mitten av 1930-talet när vi flyttade hit till det lilla soldattorpet. Det var ett rum och kök som vi senare byggde till med ett rum, berättar Stickan Bernström.

Klubb ”Lättviktsentusiasterna 98 cc” hade lagt sin årliga träff på denna intressanta K-märkta plats.

Lättviktsklubbens besök i Ekeby by i slutet av augusti var intressant på flera sätt. Inte minst själva Ekeby by med den sammanhållna, täta miljön och den enhetliga bebyggelsen från de tre senaste

seklen är enastående.

År 1997 blev byn förklarad som byggnadsminnesmärke. Ekeby by har en ålderdomlig prägel med ursprung från förhistorisk tid. Ringgatan runt byn anlades för att ge byn en tydlig avgränsning utåt, så att bönderna inte skulle kunna utvidga sina tomter. Tvärs genom byn löper Mellangatan. Den anlades på 1700-talet för att minska brandrisken. Alla tak var då täckta med halm eller träspån.

Bäst bevarad i byn är Karlsson-

gården, som har sitt namn efter den sista brukaren, Bertil Karlsson.

Karlssonsgårdens mangård är från 1700-talet. Väderkvarnen som är ansluten till byn är över 200 år gammal.

Till denna genuina kulturmiljö kom lättviktsmotorcyklarna och ägarna till dessa 98-kubikare rullande och puttrande. Några av dem menade att också deras klassiska ”bensinnyklar” borde K-märkas. Kanske bara en förhoppning.

Deltagarna skulle försöka upptäcka några ”oäkta” lättviktarmärken, det fanns över ett hundra på 1930-talet. Vidare skulle deltagarna försöka gissa vikten på en bensintank tillhörande en Monark 98-kubikare samt att försöka härleda från vilket motorfabrikat ljudet som spelades upp kom från.

Svårast var nog att med sina lättviktsmotorcyklar köra så långsamt som en ”lus på en tjärsticka” utan att sätta ner foten. Mycket svårt. Det var motsatsen till en burn out, som en ”körare” (gammalt

Lagbild på 98-klubbens lättviktsentusiaster vid Ekeby by.

Tidsprov för att försöka köra så långsamt som möjligt utan att sätta ner foten. Kent-Ove Östman kämpade på med sin Blixtlätvtiktare från 1938.

uttryck) sa.

Efter prisutdelningen fick de gamla ekipagen och deras ägare sträcka ut på en tremilsslina i omgivningarna från Ekeby by och tillbaka.

– Vägvalet var perfekt för att köra lättviktare på, både rakt och kurvigt. Alla hann få i tvåans växel, sa den glade, numera gotlänningen Erik Engman, som körde en blå Rex 38:a.

Längs vägen i en beteshage stod några Alpackadjur och tittade förvånat på när "lätvtiktsryttarna" brummade förbi i måttlig fart.

Magnus Wiberg från Sundby körde den äldsta Rex-lätvtiktare från 1934 som puffade ut rök som från en ångmaskin. Men lukten var fränt tvåtaksos.

– Det är bra för hyn, menade Per-Erik Karlsson, Gimo som satt bakom styret på en Kärrnan-lätvtiktare från slutet av 1930-talet. ■

RESULTAT – DE FYRA BÄSTA

1. Kent-Ove Östman, Västerås, Blixt -39.	47 poäng
2. Kenth Anderberg, Grödinge, NV-8, 1951.	42 poäng
3. Margareta Östman, Västerås, Blixt -38.	35 poäng
3. Erik Engman, Visby, Rex -38.	35 poäng

Magnus Wiberg från Sundby körde den äldsta Rex-lätvtiktare från 1934.

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

Sandöns flakmoppar

Likt en liten Sandhamnregatta fast på tre hjul pilar flakmopparna fram på Sandön, den sista utposten i Stockholms skärgård mot Östersjön.

”FLAKA/TRANSA” som fordonet också kallas för har nu befordrats till inofficiell ö-taxi. Det tidigare förbudet för dessa praktiska trehjuliga fordon har upphört på den sägenomsusande ö.

Öbon Attila som mekar med båtmotorer och mopeder berättar att el- och fyrtaktsmotorer föredras före tvåtaktsmotorer som bullrar för mycket tycker kaptenerna och matroserna bakom de rullande farkosternas styren.

Dessa trevliga frihetsmaskiner kostar en god slant men det hindrar inte Sandhamnsexpressernas ö-taxiflotta att kryssa fram på Sandön i ett ökande antal. ■

Ibland drabbas man av el-torsk. Det finns hjälp att få på Sandön. Dock går det inte att begagna sig av T-banan som skylten vid verkstaden kan få en att tro.

Femhjuligt tjänstefordon på uppdrag

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

”Skrot” lockar publik

Allt som är gammalt behöver inte kastas utan går utmärkt att återvinna. Så tycks de runt tiotusen som besökte Uppsalamarknaden vid Ekebyboda i lördags anse.

FÖRENINGEN Upplands fordons-historiska årliga höstmarknad samlade som vanligt prylsökare med olika förväntningar. Största delen var fordonsrelaterade delar, av kännarna kallat ”skrot”. Reservdelar som med lite puts och renovering åter kan fungera på veteranfordonen. Andra hittar vintagekläder, kopparföremål och tusen ting av ”bra-att-ha-saker”. Allt bärs hem med ett leende på läpparna.

– Det är lätt att hitta hit och lättöverskådligt och vi trivs jättebra här, sa Lars Zetterlund från Upplands Väsby som sålde för andra året här och har tidigare besökt marknaden många gånger.

Vid ett försäljningsstånd stod Thomas Klein från Uppsala och på en släpvagn hade han en gammal Fiatbil, ett renoveringsobjekt från 1929 som var till salu.

– Vi är här varje år och hittar alltid något spännande, sa retroparet Sandra Persson och Henrik Rydberg från Östervåla som älskar 1940- och 50-tal. ■

Svenska A-Fordklubben besökte också marknaden.

Lars Zetterlund från Upplands Väsby spanar vid sitt försäljningsstånd efter köpare till sin Fram-moped från början av 1950-talet.

BILDEN TILL VÄNSTER. Det unga ”retroparet” Sandra Persson och Henrik Rydberg från Östervåla besöker varje år Uppsalamarknaden i jakt på prylar från 1940- och 50-tal.

– Vi hittar alltid intressanta saker, här säger de.

MEDLEMSDAG I VIKSTA, 14 SEPTEMBER 2014

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

Riksspelmannen Leif Alpsjö spelade på sin nyckelharpa tillsammans med en BM-Viktor Bolinder-Munktel-tractor från 1957.

Vivianne Blomgren och Christina Thorselius, bägge från Viksta, visade bildspel och försökte samtidigt identifiera gamla Vikstabor från 1950- och 60-talet.

Ann-Sofie Jakobsson från Vendel vävde hårband till folkdräkten.

Dieseldoftande toner

”Mumsiga hembakta kakor” lovades det när Viksta hembygdsförening bjöd till medlemsdag vid Viksta traktormuseum i Rångsta på valsöndagen den 14 september.

RIKSSPELMANNEN Leif Alpsjö muciserade på nyckelharpa och ackompanjerades av en dieselsjunga Bolinder-Munktel-tractor från 1957, en av museets 140 veterantraktorer. Det

var motormusik som många besökare gillade att lyssna till.

Andrénska huset, traktormuseets grundare Valter Anstrén tidigare bostad, inrymmer en vävstuga som var öppen för

besökare. Där satt Ann-Sofie Jakobsson från Vendel och visade hur man väver hårband till en folkdräkt från Mora.

Ett bildspel över gamla Vikstabor visades också till mångas förtjusning. ■

Tjurig ö-moppe

MIN 60 ÅR GAMLA ö-moppe var lite tjurig i år. Den nu alltmer väderbitna mopeden tillverkades av Nymans i Uppsala och via Nynäshamn hamnade den på gutarnas ö, Gotland. Min svärfar, målarmästaren Sivert, körde den röda Crescent Autopeden, "Attan" som den kallades för, både i arbetet och på fritiden. Ett uppskattat nyttofordon från 1954 som fick jobba hårt för bensindropparna den hungrigt dagligen smuttat på.

I över trettio år har denna "katt bland hermelineer" nu haft en fristad i skuggan av alla mina lättviktsmotorcyklar fast på behörigt avstånd. Moppen lämnade Gotland torrskodd på 1980-talet med ett motordrivet flytetyg utan att ha behövt ta hjälp av det tvivelaktiga Jesustricket att gå på vatten för att kom över till Vindö i Stockholms skärgård. Där hjunder den gamla remdrivna moppen mig varje sommar på skjuts på ön, främst till hav och bad.

Men i år var det till en början sura miner. Inte samarbetsvillig precis. Bensinen vägrade lämna tanken, stopp i kran. Kolven var också trotsig, satt envist fast. Den lilla Bing-förgasarens munstycke hade samlat på sig smuts, stopp där också. Allt välkända tvåtaktsproblem. Och, som en sista protest serverade den gamla Uppsalamoppen tomma däck till årets ö-premiär, det fixades med kompressorluft.

Kolvstoppet löstes med olja och lätta knackningar på kolven. Det övriga med kemisk rengöring och tryckluftsblåsning. Efter dessa lätta handfasta ingrepp hördes åter motorsmatrandet från "Attan" igen och för en stund var vi båda lyckligt ovetande om ålderns bräcklighet

Det är nu många decennier sedan målarmästarens "Atta" var en vital grussprättare. Nu hjunder den endast på måttlig styrfart. ■

Snart klart för provtur.

Klart för provtur i det vackra sommarlandskapet, visst ja, har glömt hjälmen.

TEXT OCH FOTO: STIG LARSSON

Till Eskilstuna med buss

Årets marknadsresa var ställd till Eskilstuna. Första stoppet var turistbyrån i Eskilstuna där det serverades kaffe och smörgås.

MOTTAGNINGSKOMMITTÉN blev nog tagna lite på sängen. Entrédörren var låst men efter att Jerry bankat på kom en trevlig dam och öppnade och välkomnade oss till kaffe och ett stort fat med smörgåsar.

Med kaffekopparna tömda och brödfaten tomma gick resan vidare till Eskilstunas Stadsmuseum, här fanns mycket att beskåda. Generatorer i kolossal format liksom fler stora råoljemotorer, diverse svarvar och maskiner från flydda tider med långa axlar och remskivor i

taket, som höll dåvarande maskinpark i gång. En gammal smedja fanns också att beskåda. Efter besöket på museet fanns det tid över att gå ut på stan och shoppa för den som kände för detta.

Nästa besök var till Munktells museum. Där fanns det mycket att titta på som ånglok, traktorer (den äldsta från 1913), lokomobiler, väghyvlar, tröskverk, dumprar, råoljemotorer och även en samling nyare traktorer. En mycket intressant film visades för besökarna. Filmen handlade om Munktells tillverkning under årens lopp.

Efter detta serverades lunch-middag i en av utställningshallarna. Där fanns både traktorer och dumprar att beskåda under tiden då maten ”slank ner” i hungriga magar. Efter kaffe och kaka fortsatte rundvandringen med ett besök på avdelningens stationära motorer. Dagen till ära startades ett par råoljemotorer, vilket härligt ljud och gång.

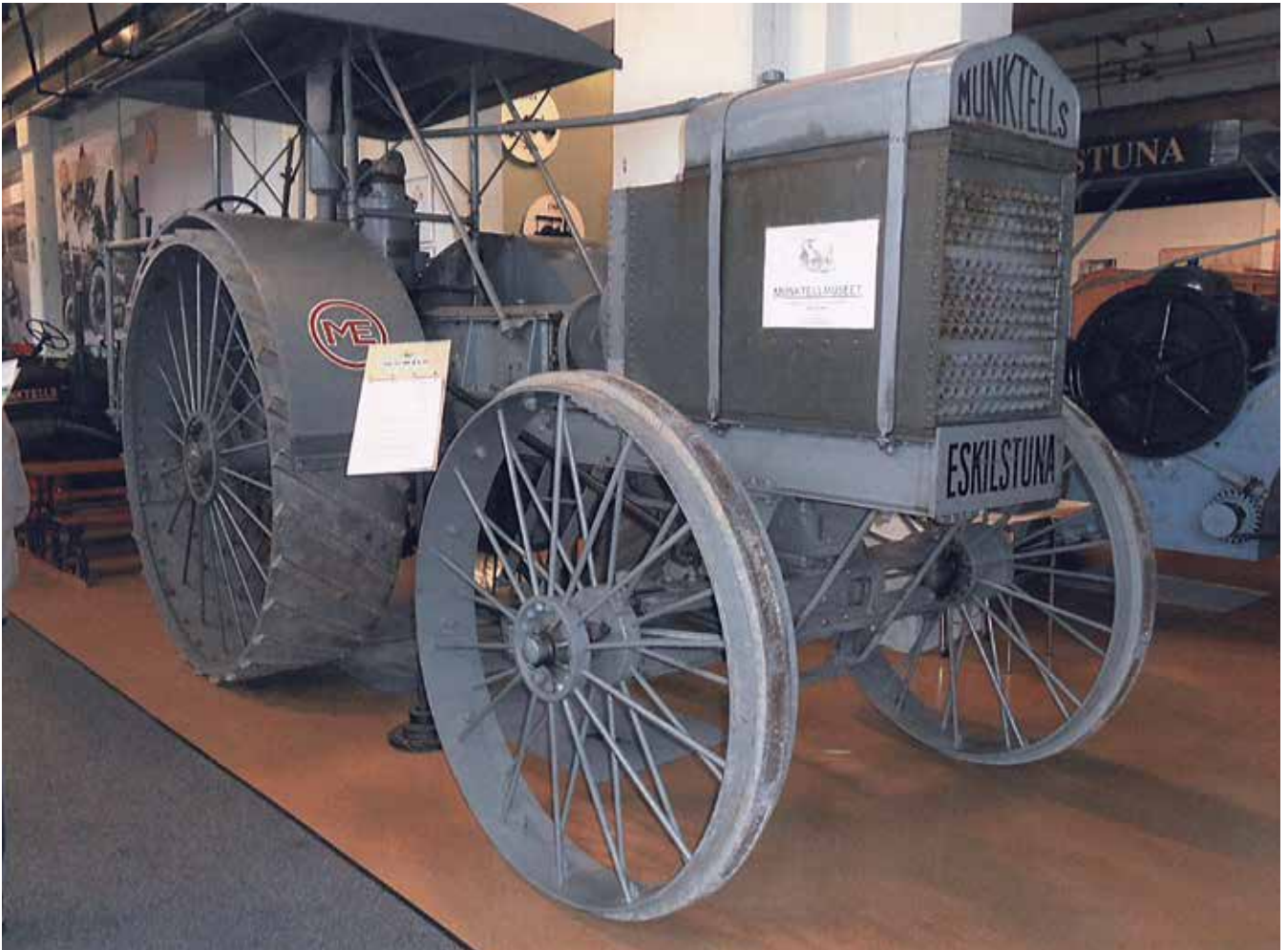
Dagens aktiviteter började närma sig sitt slut och det var dags att äntra Dubbeldäckaren från Högbergs Buss för resa hem till Uppsala. En trevlig och innehållsrik utflykt. ■

Gästerna på väg ut från ”Kaffestugan” vid Eskilstuna turistbyrå för att i samlad trupp promenera till stadsmuseet.

Intresserade besökare begrundar en samling modernare traktorer.

Den största och äldsta traktorn i samlingarna är denna från 1913, två cylindrig tändkulemotor med en motoreffekt på 30–40 hkr vid 550 varv i min. Start tid 10–15 min, om det gick bra. Kylsystemet innehöll 380 liter vatten. Den drog en 5-skärig släpplog. Detta är den första traktor som tillverkades i Eskilstuna, den väger 8,3 ton.

TEXT OCH FOTO: STIG LARSSON

Sigtuna tur och retur

Så här på sensommaren och närmare "höstkanten" börjar det att minska med veteranfordonsträffar och rallyn. Lördagen den 4 oktober gick Småsvängen av stapeln i Sigtuna med start och mål på Hamnplanen i Sigtuna.

ERIK GEIJER var som vanligt banläggare, arrangör och enväldig domare, som han uttrycker sig. Det var Erik Geijers idé att starta ett rally för småbilar med max längd av 4 meter. Premiärråret var 2004 och nu var det 10-årsjubileum för "småttingarna". Han tackar nu för sig som arrangör av detta rally och hoppas på att någon tar över stafettpinnen, så att detta rally lever vidare.

Efter starten gick rallyslingan över Billbyskogen fram till väg 263, Vassunda kyrka passerades. Därefter på väg 255 till den nedlagda Gulfmacken i Vassunda där första kontrollen var belägen. Resan fortsatte genom och förbi Alsike. Gamla Norrtäljevägen korsades och färden gick vidare genom landsbygden över Årby. Så åter ut på gamla Norrtäljevägen till den andra kontrollen som var belägen vid Östuna Bydegård.

Vidare västerut vid Östuna kyrka, korsade väg 77 in på Ledingevägen, Vickeby, Hova, Rävsta och så småningom åter till målet i Sigtuna. Efter målgång var det gott om tid att gå en promenad på Sigtuna gator och beundra den gamla stadsbebyggelsen. Åter till Hamnplan för prisutdelningen som skulle ske klockan 15.00.

Rallyt gick till stor del på smala krokiga asfaltsvägar av bra kvalité men

Britta och Leo Tatti med sin MG tog hem segern i rallyt.

även avsnitt av grusvägar förekom. Vädret var varmt för årstiden och rallyt blev en trivsam lördagsutflykt med både praktiska och teoretiska prov att lösa.

Det var premiärtur med Opel efter översvämningen i garaget, Allt var inte

helt in justerat och återställt, men bilen var nästan helt färdigsanerad efter "badet" och fullt körklar.

Segrare i rallyt var Britta o Leo Tatti från Vallentuna i en MG TD 1952. ■

Pytteliten Goggo Mobil Coupé och en rallytrustad Saab Sonett.

Den mystiska båtvagnen

Till sommarhuset, som vår familj förvärvade 1977, hörde bland andra bra-att-ha-saker en träbåt som förtorkad och gisten stod på en hemmagjord båtvagn. I ett uthus fann vi en utombordsmotor av märket Johnson på 6 hk.

DET INTRESSANTA i denna historia är varken båten eller motorn utan båtvagnen. Vid försök att förflytta den ville inte hjulen gå runt som de en gång kunnat. Hjullagren hade av havsvatten och ålder fått krämpor som inte gick att kureras.

Tack vare att kåporna över hjulmuttrarna en gång förpackats med rikligt med fett av god kvalitet gick det lätt att demontera hjulen. Det som återstod av lagren knackades bort och då bromstrummorna, det satt sådana

på, hade rengjorts fick jag se att dessa var märkta med 4 ringar. Det var alltså en gammal DKW-bil som fått offra sin bakaxel till den hemmagjorda båtvagnen.

Hjullagren byttes lätt, det var ju standardlager med mm-mått. Efter lite förstärkningssvetsning här och där (Det gick åt många kilo vattenledningsrör) har båtvagnen nu tjänstgjort klanderfritt i 37 år och kommer säkert att göra så i många år till. Numera är det en plastbåt, som inte gistnar, den får transportera.

Båten sålde jag till en läkare vars fru skulle ha den i trädgården och plantera blommor i. Han betalade 150 kronor för den om han fick den hemkörd. Hyran av trailer för transporten kostade 200 kronor så det var inte någon lysande affär, åtminstone inte för mej.

Motorn gav jag till en kompis som gav mej en 50-lapp för den när han fick höra om mina amatörmässiga båtaffärer och dessutom fick jag ju ett tillskott till min DKW-samling. ■

Oviss framtid i Nifsta

Jag hoppas att de populära veteranträffarna fortsätter i Nifsta, Nifsta gård och fotbollsgräs är sålt. Vet ej om den nya ägaren fortsätter med veteranträffarna därstädes. Om det inte fortsätter kommer många av de besökare, som gästade Nifsta att bli mycket besvikna.

UNDER DE GÅNGNA ÅREN har denna träff vuxit till en av de största, norr om Stockholm. Populärt för sin stora blandning av fordon och en servering med mycket humana priser.

Vi håller tummarna för att det fortsätter som vanligt. ■

Även "rodders" dyker upp allt som oftast, ägarna är "byggare" som lägger ner mycket jobb och pengar på dessa fordon. Kanske är Fordmärket på kylaren det enda som är original på detta hembygge?

Två Bristol är det inte var dag man ser på parkeringen vid Nifsta.

TEXT OCH FOTO: STIG LARSSON

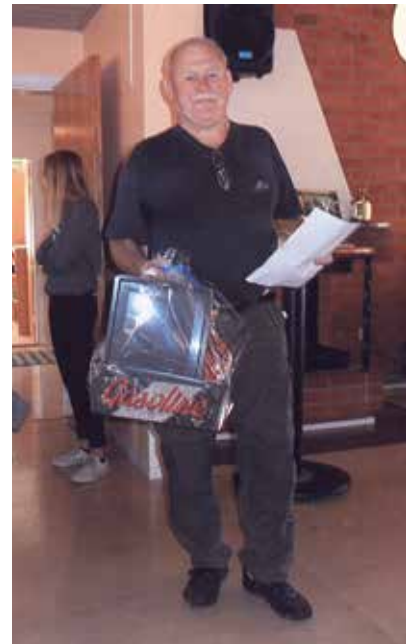
Årets sista rally

Start och mål var vid missionshuset i centrala Månkarbo. Arrangörerna hade lagt en bana som gick genom Ullfors vidare mot Östervåla och trakterna där omkring. På återvägen till Månkarbo passerades bland annat Aspnäs säteri som är ett av de största jordbruken i Uppland.

HÄR FINNS ÄVEN den gamla Aspnäs kyrkan, där en kontroll i dagens rallyrunda var belägen. Rallydeltagarna bjöds på rena sommarvädret temperaturen visade på +17 grader, inte dåligt för årstiden. Om vår herre bjöd på sommarväder så bjöds alla rallydeltagare på delikata smörgåsar och kaffe före start.

Vid målgång var smörgåsfaten utbytta mot mycket gott kaffebröd, som kunde sköljas ner med både kaffe, te och saft. Detta rally var avslutningen på 2014 års rallyn och veteranträffar. Nu blir det service och garagepyssel hem över.

Undertecknad har en hel del att åtgärda både på DKW: n och Opeln till nästa års utflykter, rallyn och träffar. ■

Segraren i Dagligbilsrallyt 2014 Christer Blom, Skyttorp. Poserar här med händerna fulla av priser och pokaler.

Karl-Erik Sjöblom med hustru vid fikabordet före start. Han vann Novemberkåsan 1957 och har fortfarande kvar sin vinnarcykel hemma i garaget.

TEXT OCH FOTO: GUNNAR FLODÉN

Lekfullt nyårsrace

Haschröken bestod av oljerök när det 22:ra nyårsracet med sidvagnsmoppar ägde rum i Tensta, Uppland. Ekipaget "Rasbo Raiders" med en vässad Zündapp-motor var den här gången representerat av Bob Marley-inspirerade förare och burkslav.

DRYGT TJUGO fritt hopsnickrande ekipage ställde upp. Och undan gick det! Både förare och publik fick uppleva några fartfyllda timmar innan året gick över till 2014. I depån stod den hoppfulla skylten: "Vi slutar inte leka för att vi blir äldre...Vi blir äldre för att vi slutar leka..." ■

TEXT: STIG LARSSON

Vår historia i korthet

Med hjälp av uppgifter från medlemmar som varit med i många år har jag skrivit ner lite historia om klubben där man kan "odla" sin veteranbilshobby.

KLUBBEN BILDADES 1976 av några avhoppade AHK medlemmar. Man samlades på Svista Vårdshus beläget en halv mil norr om Uppsala.

Det första mötet hölls på hösten 1976. Där diskuterade man möjligheten att bilda en ny veteranfordonsklubb i Uppsala. Alla var överens om att det behövdes i "högsta grad". Herrarna som var närvarade vid detta möte var Felix Ankarman, Kurt Andersson, Harry Wallin, Anders Nilsson, Gunnar Wesström, Wille Karlsson, Gunnar Ahl och Ivan Norgren. Den första att svinga ordförande klubban i den nybildade klubben var Felix Ankarman. Han var ordförande 1976–1983. Gert Asplund var ordförande 1983–1992, Åke Bjärkelöv var ordförande 1992–2004. Gunnar Flodén var ordförande 2004–2005. Gert Asplund var ordförande 2006–2009. Nuvarande ordförande är Jerry Doversjö.

1976 fanns det 25 medlemmar i klubben och 1979 fanns det 102 medlemmar. Sedan ökade medlemsantalet stadigt år från år, 2006 fanns det 430 medlemmar. Har inga uppgifter för 2014 med det är över 400 medlemmar. Undertecknad var med och "röjde upp" på Kurt Anderssons blivande marknadsplats i Vårdsätra, där UFH:s första veteranmarknad gick av stapeln 1978, om undertecknad inte minns fel.

Efter några år med stadigt ökande av försäljare och besökande "kunder" blev det "trångbott" på denna marknadsplats. Marknaden flyttades till gamla S1. Här höll marknaden till i 11 år. Även denna marknadsplats blev i minsta laget och dessutom hotades det med att området skulle bebyggas.

Nu blev det ånyo dags för en flyttning av marknaden och nu blev det Rörken beläget ca sju kilometer öster om Uppsala. I mitt tycke en nödlösning av marknadsplats. Där var det trångt redan från början på marknadsområdet och när antalet säljare stadigt ökade år från år (UFH:s marknad hade redan blivit en klassiker i veterankretsar) och inte fick plats på ordinarie marknadsplats utan hänvisades till Gokartbanan uppstod det missnöje bland de utflyttade säljarna, helt förståeligt.

Efter några år flyttades marknaden till Ekeby Boda, som är den nuvarande marknadsplatsen. Det är oklart om det i år var den sista marknaden som gått av stapeln i UFH:s regi.

"Marknadsgeneralen" Sören Palm har efter fem år nu tackat för sig och meddelat att det var sista marknaden han basade för. Sören har gjort ett mycket gott arbete, perfekt organiserat i minsta

detalj. Sören har lovat att ställa upp som konsult och rådgivare om någon ställer upp och tar ansvaret som marknadschef för marknaden i fortsättningen.

Då antalet medlemmar idag är över 400 hoppas jag att någon av medlemmarna tar över ansvaret så att marknaden kan leva vidare.

Av de eldsjälarna som bildade UFH 1976 är Gunnar Ahl och Ivan Norgren i livet. Anders Nilsson flyttade till Tjällmö och uppgifter saknas om honom. Övriga har lämnat jordelivet, de kanske sitter på ett moln tillsammans med S:t Per och blickar ner på sina efterträdare när de arrangerar UFH:s marknad på Ekeby Boda.

Mig veterligen är UFH ensamma om att arrangera och köra sitt Dagligbilsrally. Här kan medlemmar som inte har något veteranfordon i körbart skick, ta dagligbilen = vardagsbilen och delta i detta rally. ■

Slaktarns svarta Husqvarna

Det var senhöst eller förvinter om man så vill, ett tunt lager frost och snö hade förvandlat det gråbruna landskapet till något mera julkortslíkt. Världskriget hade slutat och allt skulle bli bra igen. Ransoneringskortet hade eldats upp men det fanns fortfarande inte så mycket att handla i affärerna. Alla som ville jobba hade jobb och några framtida problem kunde inte skönjas.

ÅRETS PAKET FRÅN SLÄKTINGARNA i Amerika hade kommit med ”Julbåten”. Det hade avhämtats på järnvägsstationen för några dagar sedan och öppnades förväntansfullt i närvaro av hela familjen. Där fanns som vanligt en påse risgryn, en del amerikanska sötsaker och märkligast av allt en liten klase bananer. Sådana hade jag aldrig sett förut. De luktade gott och smakade gudomligt.

Till jul skulle, på bondgårdarna, den gödda grisen slaktas men eftersom en sådan saknades hos oss fick en av getterna gå detta öde till mötes. Alla i familjen var eniga om att nu skulle den elake bocken få sina sina missgärningar.

Han hade som nyfödd förskjutits av sin mor och vi fick ta hand om hans uppfostran som till en början var att förse honom med mjölk via nappflaska med jämna mellanrum. En sötare liten krabat fick man leta efter och han blev familjens kelgris. Vi kallade honom Lillen. Han följde oss familjemedlemmar som en hundvalp vart vi gick.

Tyvärre gjorde han som alla söta djurungar, han växte. Han passerade trotsåldern och puberteten och blev med tiden myndig, och det blev han med besked. Gårdsplanen och lagårdsbacken var hans revir och min lillebror vågade knappt gå till utedasset. Vi övriga kunde manövrera honom genom stadigt tag i hornen men man fick ha ögonen med sej. Vid ett tillfälle, när jag höll på att laga punktering på min cykel, överrumplade han mej och jagade upp mej i ett äppelträd. Cykelhjulet anföll han och trasslade in i hornen, hade det varit ljus i hjulet hade han kunnat uppträda som Lucia.

Förmodligen var det hans omoderliga mor han hämnades på men nu var tiden inne för honom att få komma till sällare marker.

Slaktarn larmades och kom på sin 120 cc svarta Husqvarna. I cykelväskorna hade han slaktmask och ammunition, slaktmasken i den högra och ammunitionen i den vänstra. Slaktmasken var av den typ som laddades med salongsgevärsammunition, ”22 long” tror jag den hette. Då Husqvarnan parkerats och utrustningen plockats fram hämtades bocken ut från lagårn. Ovetande om framtiden lät han sej utan protester ledas fram till avrättningsplatsen.

Känsliga personer bör nu blunda ett par rader för nu blir det obehagligt.

Slaktarn satte slaktmasken mot Lillens panna och avfyrade skottet men Lillen bara ruskade på huvudet och tittade förebrående på slaktarn. Vad slaktarn inte tänkt på var att bockar har ett väldigt kraftigt pannben som kulan inte förmått tränga igenom. Grisar, som slaktarn var van vid, är skapta på ett annat sätt. Eftersom Lillen tog det hela lugnt och stod helt stilla var det bara att ladda om och placera ”skjutjärnet” uppe på Lillens hjässa mellan hornen och smälla av ett nytt skott. Nu fick det förväntad verkan.

Vi hoppar över resten av slaktens ruskigheter. Slaktarn fick en extra snaps till kaffet som ersättning för det missade skottet.

Av Lillen blev det många fina stekar och grytbitar som vi kunde njuta av inte bara under julen. Många hade julsinkor att mumsa på men vi hade Lillen.

Tyvärre tar det matnyttiga slut en gång men Lillens skinn har jag sparat och hängt upp på väggen i sommarstugan som en påminnelse om hur en liten söt killing kan växa upp och bli en riktig ”huligan”.

GOD JUL.